

ת"פ 25035/12/20 - : מדינת ישראל ע"י נגד : עזרא רווה מזרחי (עציר) ע"י

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 25035-12-20 מדינת ישראל נ' מזרחי(עציר)
בפני כבוד השופטת דנה כהן-לקח

בעניין:

: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד יעל שרף

נגד

: עזרא רווה מזרחי (עציר) ע"י ב"כ עו"ד
דותן דניאלי

הכרעת דין

ריב שהחל בכביש בצהרי יום שישי בין הנאשם ובין המתלונן שלא הכירו קודם לכן איש את רעהו; התדרדר לנגיחת כְּאִשִּׁים בכביש בעקבותיה נפצעו השניים בראשם; והסתיים כעבור דקות ספורות ברחבת הכניסה למכולת סמוכה, שם הנאשם תקף את המתלונן בין היתר בכך שהטיח פעמיים אבן בראשו תוך גרימת חבלה חמורה. לפי הנטען, הנאשם הוסיף ואיים על המתלונן כחודשיים לאחר האירוע הראשון.

האם עומד לנאשם סייג של הגנה עצמית בגין תקיפת המתלונן? האם התקיימו יסודות העבירה של חבלה בכוונה מחמירה? ומה דין טענת הנאשם להגנה מן הצדק מחמת אכיפה בררנית? שאלות משפטיות אלה, לצד מחלוקות עובדתיות ביחס לנטען בכתב האישום, הם שיעמדו במרכזו של הדיון בתיק זה.

כתב האישום

1. כתב האישום מחזיק אישום בודד, והוא מתייחס לאירועים שהתרחשו בין הנאשם למתלונן בשני תאריכים נפרדים: הראשון, ביום 14.8.2020; והשני כחודשיים לאחר מכן, ביום 9.10.2020 (להלן גם: האירוע הראשון והאירוע השני בהתאמה).

אשר לאירוע הראשון בכתב האישום - הוא התרחש ביום 14.8.2020 בשעה 14:50 או בסמוך לכך. מהעובדות הנטענות באישום עולה כי האירוע הנטען כלל שני שלבים שהתרחשו בהפרש של דקות ספורות זה מזה: בשלב הראשון, המתלונן נסע ברכבו ביחד עם בת זוגו דאז ברחוב שטרן בירושלים. לפי הנטען בכתב האישום, בשלב מסוים הנאשם התפרץ לכביש והמתלונן צפר לו. על רקע זה ובעקבות בקשת הנאשם, המתלונן יצא מרכבו והתקרב לנאשם. בין השניים התפתח ויכוח במהלכו לפי הנטען הם נגחו אחד בשני. כתוצאה מכך, נטען בכתב האישום כי המתלונן נפצע ודימם מראשו (להלן גם: שלב העימות בכביש). בשלב השני, שהתרחש בסמוך לאחר השלב הראשון,

המתלונן הלך למכולת סמוכה, וביקש מים ונייר כדי לשטוף את הדימום בראשו. כעבור דקות ספורות, בזמן שהמתלונן שטף את ראשו בכניסה למכולת, נטען כי הנאשם הגיח מאחור כאשר בידו אבן משתלבת (להלן: האבן) והטיח אותה בחוזקה בראשו של המתלונן. לפי נטען, המתלונן נפל ארצה ואיבד את הכרתו. עוד נטען כי הנאשם הטיח את האבן בראש המתלונן פעם נוספת, וכן בעט בו שתי בעיטות בסמוך לראשו. הנאשם חדל ממעשיו רק לאחר שאדם שזהותו לא ידועה למאשימה, הבחין במעשיו, משך את הנאשם והרחיק אותו מהמתלונן. לאחר מכן הנאשם נמלט מהמקום (להלן גם: שלב התקיפה במכולת). לפי הנטען בכתב האישום, כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלונן שברים רבים בעצמות הפנים ובארובת העין הימנית. כמו כן, נגרמו לו חתכים במצח ובלחי שחייבו תפרים וניתוח פלסטי למניעת צלקות. בגין כך, יוחסה לנאשם עבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או: החוק).

אשר לאירוע השני בכתב האישום - לפי הטענה, בשעת צהריים ביום 9.10.2020, כחודשיים לאחר האירוע הראשון, המתלונן נסע ברכבו באותו רחוב בירושלים בו התרחש האירוע הראשון. לפי הנטען, בשלב מסוים נוצר פקק תנועה. המתלונן הבחין בנאשם ובאדם נוסף שזהותו אינה ידועה למאשימה (להלן: האחר) שישב ברכבו של הנאשם. הנאשם שאל את המתלונן האם הוא זוכר אותו והמתלונן השיב בחיוב. בסמוך לכך, הנאשם והאחר יצאו מרכבו של הנאשם כאשר לפי הנטען הנאשם החזיק חפץ חד שטיבו אינו ידוע למאשימה. הנאשם פנה את המתלונן ואמר לו: "פעם הבאה אני אראה אותך בשכונה, אני אזיין אותך, אם היית גבר היית יורד מהאוטו". בתגובה לכך, המתלונן נסע מהמקום. בגין כך, יוחסה לנאשם עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק.

תשובת הנאשם לאישום

2. במענה לכתב האישום, הנאשם אישר כי אין לו היכרות מוקדמת עם המתלונן. לגבי שלב העימות בכביש באירוע הראשון - הנאשם טען בתשובתו לאישום כי המתלונן קילל אותו, ואילו הנאשם אמר לו שייסע מהמקום. המתלונן המשיך בנסיעה, אך אז עצר את רכבו, יצא ממנו, רץ לעבר הנאשם בריצת אמוק, ופצע את הנאשם באמצעות חפץ חד בקרקפתו תוך שהנאשם הוטח ארצה ודימם מראשו. לטענת הנאשם, המתלונן איים עליו, באומרו לו: "בוא תביא את העבריינים שלך", והמשיך לאיים: "אני אזיין אותך ואת כל מי שתביא ומי אתה בכלל, אני אחזור עלייך, זה עוד לא נגמר".

לגבי שלב התקיפה במכולת - הנאשם טען בתשובתו לאישום כי בהמשך למתואר לעיל, המתלונן צעד לכיוון רכבו. הנאשם פחד שהמתלונן יחזור ויפגע בו, ולטענתו הוא פעל באופן אינסטינקטיבי: הנאשם נטל אבן משתלבת והלך לכיוון המכולת. לפי הנטען, הנאשם המשיך לשמוע את המתלונן מדבר על כוונתו לפגוע בנאשם שוב. אז, הנאשם תקף את המתלונן באמצעות האבן בראשו ובעט בו כפי שמתוארת התקיפה בכתב האישום. בהמשך לכך, הנאשם העלה שתי טענות הגנה: ראשית, טענת הגנה עצמית ממשית או מדומה, ולחלופין - קרבה לסייג של הגנה עצמית. שנית, טענת הגנה מן הצדק. בעניין האחרון הסגור טען כי יש לקבוע שהתקיימה אכיפה בררנית והפליה פסולה, שכן הנאשם הועמד לדין בגין התקיפה במכולת, אולם המתלונן לא הועמד לדין בגין נהיגתו הפוזת ובגין כך שפצע את הנאשם בשלב העימות בכביש שקדם לכך.

אשר לאירוע השני בכתב האישום - בתשובה לאישום הנאשם כפר בעצם התרחשותו של האירוע, וטען כי לא פגש במתלונן ביום הנטען, וממילא לא איים על המתלונן בדרך כלשהי.

המסכת הראייתית

3. תקיפת הנאשם את המתלון ברחבת הכניסה למכולת, צולמה במלואה במצלמות האבטחה של חנות המכולת (דיסק ת/5). כמו כן, קיימים בתיק סרטונים שצולמו במצלמות גוף של שני שוטרים שהגיעו למקום בסמוך לאחר התקיפה האמורה. הסרטונים תיעדו שיחה של שוטר עם המתלון, וכן שיחה של שוטר עם פרמדיק שהיה במקום (דיסק ת/6).

4. במשפט העידו שני עדים מטעם המאשימה: המתלון; וכן מי שהייתה בת זוגו של המתלון (להלן: שני), שהיוותה עדת ראיה לשלב העימות בכביש וכן לשלב התקיפה במכולת במסגרת האירוע הראשון. מטעם ההגנה העידו שלושה עדים: הנאשם; מכר של הנאשם (להלן: מאיר), שהיה עד ראיה לשלב העימות בכביש; וכן בת זוגו של הנאשם (להלן: יהלום), שאינה עדת ראיה בתיק, ועדותה מתייחסת למצבו של הנאשם בעת שהגיע אל ביתה לאחר תום האירוע הראשון.

יריעת המחלוקת והמתווה להכרעה

5. המחלוקת העובדתית בין הצדדים ביחס לאירוע הראשון בכתב האישום, מתייחסת בעיקרה לשלב העימות בכביש שקדם לשלב התקיפה במכולת מבחינה כרונולוגית. אבהיר כבר כעת כי בכתב האישום לא מיוחסת לנאשם עבירה כלשהי בגין שלב העימות בכביש. אף-על-פי-כן, הצדדים הרחיבו טיעונים ביחס לשלב זה, נוכח השלכתו האפשרית על נסיבות ביצוע העבירה המיוחסת לנאשם בגין האירוע הראשון; וכן נוכח ההשלכה האפשרית על טענת ההגנה העצמית שהעלה הנאשם.

אשר לשלב התקיפה במכולת - כאמור לעיל, שלב זה צולם במלואו במצלמות האבטחה של החנות. על רקע זה, היקף המחלוקת העובדתית ביחס לשלב האמור הוא מצומצם. המחלוקת במישור העובדתי מתמקדת בשאלה עד כמה תקיפת המתלון ברחבת הכניסה למכולת, התרחשה בסמיכות זמנים לשלב העימות בכביש שקדם לה; וכן האם המתלון השמיע ברחבת המכולת דברי איומים מהם עלתה כוונה לפגוע בנאשם, כנטען על-ידי האחרון. מחלוקת עובדתית אלה קשורות בטבורן לטענת ההגנה העצמית שהעלה הנאשם.

בכל הנוגע לאירוע השני בכתב האישום - המחלוקת העובדתית בין הצדדים היא קוטבית, שכן המאשימה עומדת על התרחשות האירוע כנטען בכתב האישום, ואילו הנאשם טוען כי לא היו דברים מעולם.

6. לצורך הכרעה במחלוקת בין הצדדים, אפתח בהתרשמותי מן העדים במבט על. לאחר מכן, אפנה לדון בכל אחד משני האירועים נושא כתב האישום לפי סדרם. בכל הנוגע לאירוע הראשון - אפתח בניתוח הראיות ובקביעת ממצאים עובדתיים ביחס לכל אחד משני השלבים של האירוע הנדון (שלב העימות בכביש ושלב התקיפה במכולת). לאחר מכן, אפנה לדון בטענת ההגנה העצמית שהעלה הנאשם. בהמשך לכך, אנתח את יסודות העבירה של חבלה בכוונה מחמירה, לרבות היסוד הנפשי הנדרש במסגרתה. לאחר כל אלה, אדון באירוע השני נושא כתב האישום, במסגרתו יוחסה לנאשם עבירת איומים.

ההתרשמות מן העדים במבט על

7. באופן כללי אציין כי עדותו של המתלון הותירה רושם אמין. היה ניכר כי העד מתאר את הדברים כפי שהשתמרו בזיכרונו, בלא לנסות להשחיר את הנאשם או להעצים את פרטי המקרה מעבר למה שהתרחש. המתלון אף ביקר את עצמו על התנהלותו בשלב העימות בכביש, באופן שחזק את אמינותו בעיניי (בהקשר זה, המתלון חזר מספר פעמים על כך שהוא נהג כ"מטומטם", כך בלשונו, כאשר החנה את רכבו וחזר להתעמת עם הנאשם בכביש). התרשמתי כי אין למתלון מניע להעליל על הנאשם או לטפול עליו אשמת שווא, במיוחד כאשר הנאשם אישר כי אין לו היכרות קודמת עם המתלון.

עדת התביעה שני, וכן עד ההגנה מאיר, הותירו אף הם רושם אמין. כל אחד מהם תיאר את האירועים להם היה עד מנקודת מבטו, כפי שהדברים השתמרו בזיכרונו. גם בנוגע לעדים אלה היה ניכר כי הם מנסים לדייק, ואינם משחירים לשווא. אשר לעדת ההגנה יהלום, הרי היא לא הייתה עדת ראייה לאף אחד מהאירועים נושא האישום, ועדותה התייחסה בעיקר לפציעה בראשו של הנאשם, סוגיה אליה אתייחס בהמשך הדברים.

בכל הנוגע לעדות הנאשם - כפי שיפורט להלן, אני נכונה לקבל טענות מסוימות שהנאשם העלה במישור העובדתי ביחס לשלב העימות בכביש. בד בבד, הרושם הכללי שהתקבל משמיעת עדות הנאשם הוא שמדובר בעדות מגמתית בכל הנוגע לשלב התקיפה במכולת והרקע שהוביל לכך. הנאשם צפה בסרטוני מצלמות האבטחה בחנות המכולת וראה את תיעוד תקיפתו את המתלון. ניכר היה שהנאשם מבין בדיעבד כי מדובר בתקיפה חמורה בנסיבותיה, לא רק מחמת שהוא נראה בסרטונים תוקף את המתלון באופן מפתיע מאחור באמצעות הטחת אבן בחוזקה בראשו, אלא גם מאחר שהנאשם מצולם כשהוא ממשיך לתקוף את המתלון באמצעות הטחת נוספת של האבן בראשו וכן שתי בעיטות בסמוך לראש, וזאת כאשר המתלון שרוע על הקרקע כשהוא חסר אונים. על רקע זה, הרושם שהתקבל במהלך ניהול המשפט היה כי הנאשם ניסה להעצים באופן מגמתי את שאירע קודם לכן בשלב העימות בכביש; לטעון לאיומים מתמשכים של המתלון כלפיו, לרבות כאשר המתלון עמד ברחבת הכניסה למכולת; וכן לטעון לזיקה הדוקה בין כך לבין תקיפת המתלון בכניסה למכולת. הכל, בניסיון לבסס את טענת ההגנה העצמית שהעלה. דא עקא, מדובר בניסיון לא משכנע, שכן הוא אינו מתיישב עם יתר הראיות בתיק. זאת ועוד; טענת הנאשם לאיומים מתמשכים מצד המתלון היא גרסה כבושה בלא שניתן לכך הסבר משכנע. נפנה לפירוט הדברים.

האירוע הראשון בכתב האישום

(א) שלב העימות בכביש - הראיות וקביעת ממצאים

8. שלב העימות בכביש אינו מצולם. נשמעו לגביו ארבע עדויות: שני עדי התביעה (המתלון ושני), וכן שני עדי הגנה (הנאשם ומאיר).

9. בכל הנוגע לעדויות התביעה - המתלון העיד לפניי כי ביום האירוע הראשון (14.8.2021) בשעת צהריים הוא נסע ברכבו ברחוב שטרן ביחד עם בת זוגו דאז, שני, במהירות נמוכה של 20-25 קמ"ש. הנאשם כהולך רגל "קפץ לכביש", כך בלשון העד. לטענת המתלון, הוא נבהל והיטה את ההגה כדי להימנע מפגיעה בנאשם (עמ' 20, 34-35). לאחר מספר מטרים של נסיעה, המתלון ראה במראה האחורית של רכבו, כי הנאשם מסמן לו בידים. המתלון חזר עם רכבו בנסיעה לאחור לכיוון הנאשם, פתח את החלון ואמר לנאשם: "**מה אתה קופץ כמו איזה משוגע, עברייין**". הנאשם ענה לו: "**בוא תצא אני אראה לך מי עברייין**" (עמ' 20). לטענת המתלון, הוא לא התייחס לנאשם והמשיך בנסיעה. כאשר המתלון הגיע עם רכבו לקרבת המכולת שנמצאת במרחק של כ-30 עד 40 מטר מהמקום בו עמד

הנאשם, המתלונן החנה את רכבו ויצא ממנו. וכך תיאר המתלונן את הדברים: **"הגעתי למכולת, עצרתי את האוטו, פה המעשה הכי מטומטם שלי, יצאתי ובאתי אליו...זה טעות שהשאירה את הילד שלי כמעט יתום, אני לא אסלח לעצמי על הדבר הזה בחיים"** (עמ' 20, 29). המתלונן טען כי הלך (לא רץ) לעברו של הנאשם (עמ' 39): **"אני צעקתי מהדרך כן, מה אתה רוצה, מה אתה צועק? בוא, מה אתה צועק?"** (עמ' 20, 23). לטענת המתלונן, הוא לא החזיק דבר בידיו. ואז: **"הגעתי אליו, הוא עמד ליד הנהג של הטרנזיט...הוא בא אלי, הייתה נגיחה שלי ושלו...אני באתי לדבר, הוא בא ויצא ככה ובום, נגיחה שלי ושלו. מהנגיחה אני נפתח לי הראש, הוא נפל אחורה...הוא התחיל לצעוק אפילו לא התייחסתי אליו"** (עמ' 20-21 לפרוטוקול). לטענת המתלונן, הוא שם את ידו על הפצע שדימם בראשו, וצעד חזרה כ-30-40 מטר לכיוון המכולת. לשאלת הסנגור האם הנאשם נפצע בראשו מהנגיחה, המתלונן השיב בשלילה (עמ' 41, 51). לשאלת הסנגור את המתלונן האם היה שתוי בעת האירוע, המתלונן שלל זאת בתוקף (עמ' 31, 33).

10. כאמור, שני הייתה בת זוגו של המתלונן בעת הרלוונטית, ונסעה עמו ברכב במועד האירוע הראשון. לדבריה של שני, במהלך נסיעתם הנאשם עמד באמצע הכביש. המתלונן עצר את הרכב והחלו חילופי דברים בין השניים. המתלונן אמר לנאשם: **"למה אתה עומד באמצע הכביש, משהו כזה, ואז זה התלהט"**, החלו קללות הדדיות, כאשר לטענת העדה שני, הנאשם התגרה במתלונן וצעק לו: **"בוא, בן זונה, כל מיני כאלה"** (עמ' 55-57, 61-62, 67). לאחר מכן המתלונן המשיך בנסיעה, החנה את הרכב מול המכולת, וחזר ברגל במעלה הרחוב לכיוון הנאשם. לטענת שני, היא החלה לצעוד אחרי המתלונן בניסיון לעצור אותו, והייתה במרחק של כמה צעדים אחריו שכן לקח לה כמה דקות לצאת מהרכב (עמ' 64). לשאלת הסנגור, שני העידה כי המתלונן היה **"קצת עצבני"** (עמ' 67). לטענתה, היא ראתה את המתלונן מתקדם בהליכה במעלה הרחוב לכיוון הנאשם, ואילו הנאשם ירד לקראתו במורד הרחוב. הם קיללו אחד את השני, ואז **"הייתה נגיחה של שניהם...אני רואה את שניהם מביאים את הראש קדימה"** (עמ' 55, 59, 62). למתלונן נפתח הראש והוא דימם. לטענת שני היא לא ראתה מה קרה לנאשם והאם נפל, שכן התמקדה בדם שהחל לרדת מראשו של המתלונן בעקבות הנגיחה (עמ' 57). בשלב זה המתלונן ירד ברגל חזרה לכיוון המכולת כדי לשטוף את ראשו, ואילו שני הלכה לרכב שחנה מול המכולת. שני השיבה בחקירה נגדית כי הייתה בת זוגו של המתלונן במשך 8 שנים, במהלכן הוא לא הסתבך באירועי אלימות כלשהם, לא כלפיה ולא כלפי אחרים (עמ' 67-68). היא הוסיפה והשיבה לשאלת הסנגור בחקירה נגדית, כי המתלונן לא היה שתוי בעת האירוע (עמ' 66).

11. בכל הנוגע לעדויות ההגנה - הנאשם העיד כי הגיע לאמו כדי לקחת אוכל לשבת, וראה בכביש חבר שעצר עם הטנדר שלו. הנאשם בירך אותו לשבת שלום, ועבר מלפני הטנדר כדי לחצות את הכביש. לדברי הנאשם, המתלונן עבר עם רכבו בכביש וכמעט פגע בו, בעוד הנאשם קופץ אחורה כדי להימנע מפגיעה. הנאשם צעק למתלונן: **"לאן אתה נוסע? אתה נוסע כמו מטורף, איך אתה נוסע פה ביום שישי"** (עמ' 74). המתלונן חזר לאחור עם רכבו, והתפתח בין השניים ויכוח מילולי, במהלכו לטענת הנאשם המתלונן קילל ואיים עליו: **"אני לא זוכר בדיוק את המלל...השתמש במילים...אני אזיין אותך, אני זה"** (שם). המתלונן המשיך לנסוע ואז החנה את רכבו, יצא מהרכב וחזר אל הנאשם: **"בריצת אמוק, בטירוף הוא רץ אליי, עמדתי המום, עמדתי מאובן. הסתכלתי עליו ופשוט בא ופצע אותי בראש, אני לא יודע איך הוא פצע אותי, מה היה לו ביד, לא יודע מה, לא שמתי לב מהמהירות שהוא בא אליי, נפתח לי הראש, עפתי לרצפה, כמובן דיממתי, החבר הזה [מאיר] הביא לי איזשהו מפיית נייר לנגב את הראש"** (שם). המתלונן הלך חזרה לכיוון האוטו שלו, ולטענת הנאשם המתלונן אמר לו: **"תביא את העבריינים שלך, תביא את מי שאתה רוצה"**. בחקירתו הראשית, הנאשם טען: **"הוא [המתלונן] ירד באיזה עשרים קילו לפחות, הוא היה טיטן, הוא היה ענק, אני רואה רץ אלי מפלצת, מקרר רץ אלי. רץ אלי בריצת אמוק, הפנים שלו היו כמו איזה, כמו רוצח..."** (עמ' 78). בחקירתו הנגדית הנאשם הוסיף וטען כי המתלונן היה שתוי בעת האירוע (עמ' 90).

12. עד ההגנה מאיר סיפר בעדותו כי הוא מכיר את הנאשם מהשכונה בה הם מתגוררים (עמ' 112). מאיר העיד שהוא עמד עם רכבו בצד הכביש וראה שהנאשם חצה את הכביש והמתלון לא האט וכמעט פגע בו. הנאשם סימן לנאשם עם היד "יעני אתה דורס אותי עכשיו" ואז המתלון חזר בנסיעה לאחור ו"התחילו מילים ביניהם" (עמ' 108). המתלון המשיך בנסיעה והנאשם שוחח עם נהג רכב אחר שעמד בצד הכביש. העד מאיר, שכאמור אותה עת ישב ברכבו בצד הדרך, ראה שהמתלון החנה את רכבו בהמשך הכביש ואז: "יצא מהאוטו וצעקות וממש רץ, ואז עזרא [הנאשם] עמד, לא עשה כלום, הוא [המתלון] ממש עם כל הגוף העיף אותו, תפס אותו בפנים זרק אותו על הרצפה...עזרא [הנאשם] דימם, יצא לו דם מהראש, יצאתי מהאוטו, עזרתי לו לקום, ולקחתי טישו מהזה [מהרכב] שמתי לו על הראש...עזרתי לו [לנאשם] לעבור את הכביש, לצד, כי הוא היה זרוק, הוא [המתלון] זרק אותו על הכביש, עזרתי לו [לנאשם] לעבור למדרכה וזהו. אחר כך הלכתי להזיז את האוטו שלי...זה היה מפחיד מאד...לא היה בדימיון שהוא יכנס בבן אדם ככה בצורה כזאת..." (עמ' 109). לשאלה האם יתכן שהנאשם לא נפצע בשלב העימות בכביש, העד שלל אפשרות כזו והשיב: "אין מציאות כזאת...דם יורד, אני שם ניירות בראש שלו [של הנאשם]. אני בעצמי היה לי דם על הידיים, על המכנסים, על הרגל שלי פה היה דם" (עמ' 112). העד סיפר שבניגוד לנאשם, המתלון עצמו לא נפל לארץ, ועזב את המקום ביחד עם אישה שהייתה איתו.

13. כאמור, עדת ההגנה יהלום, בת זוגו של הנאשם, לא הייתה עדת ראייה למתרחש. עם זאת, הנאשם הגיע לביתה לאחר סיום האירוע הראשון בכתב האישום. יהלום טענה שבסמוך להגעת הנאשם לביתה היא צילמה באמצעות הטלפון הנייד שלה את הפצע המדמם שהיה בראשו - פצע שלטענת הנאשם נגרם לו על-ידי המתלון בשלב הנגיחה בכביש (עמ' 81, 119). יוער כי הצילום של הפצע בראשו של הנאשם כפי שהוגש במשפט (נ/1), אינו נושא תאריך ושעת צילום, אולם כאמור יהלום העידה כי היא צילמה אותו בסמוך לאחר שהנאשם נכנס לביתה ביום האירוע (עמ' 121).

14. בשים לב לעדויות האמורות שנשמעו במשפט ביחס לשלב העימות בכביש, אעבור כעת אל קביעת הממצאים.

בהתבסס על הראיות שהובאו לפניי, אני קובעת כי האינטראקציה בין הנאשם למתלון החלה כאשר הנאשם צעד לתוך הכביש והמתלון כמעט פגע בו ברכבו. בהקשר זה התרשמתי מהעדויות כי הן הנאשם והן המתלון, הופתעו ונבהלו מהסיטואציה שנוצרה. אין חולק כי כתוצאה מהבהלה, הוחלפו בין השניים דברי כעס, לרבות קללות הדדיות. העימות בכביש החריף בעקבות כך שהמתלון החנה את רכבו ובחר לחזור ברגל ולהגיע אל הנאשם. כאמור לעיל, המתלון העיד ביושר כי זו הייתה התנהלות שגויה מצדו ואף כינה עצמו "מטומטם" בגין כך.

מהראיות עולה כי כאשר המתלון יצא מרכבו וצעד לכיוונו של הנאשם, הוא היה כעוס. המתלון עצמו אישר כי בעודו צועד לעבר הנאשם, הוא צעק. העדה שני העידה על קללות הדדיות שהוחלפו בין השניים. יוער כי בעדות לפניי, המתלון טען כי לא אמר לנאשם: "אני אזיין אותך" (עמ' 45). עם זאת, בחקירת המשטרה שהייתה סמוכה יותר למועד האירוע ביחס לעדות במשפט ולכן עדיפה בעיניי, המתלון מסר דברים נחרצים, והעיד כי: "יכול להיות בצעקות אמרתי בוא אני יזיין אותך וכאלה, לא איימתי להרוג אותו" (נ/2, ש' 39). לפיכך, אין לשלול כי המשפט האמור "אני אזיין אותך" נצעק מפי המתלון לעבר הנאשם בזמן אמת. אוסיף כי מן הראיות עלה שהמתלון התקדם בהליכה נמרצת לעברו של הנאשם. מסקנה זו מתבקשת מן העובדה ששני, אשר צעדה מאחורי המתלון, התקשתה להדביק את קצב הליכתו; וכן מכך שהנאשם ועד ההגנה מאיר העידו כי המתלון "רץ" לעבר הנאשם. הגם שאני מקבלת את עדויותיהם של המתלון ושל העדה שני כי המתלון לא רץ אלא הלך, אני סבורה כי היה מדובר בהליכה מהירה. אוסיף כי מהראיות עולה שבשעת אמת היו הפרשי גובה ומשקל בין המתלון לנאשם, כך שהמתלון היה גבוה וגדול יותר ביחס לנאשם, אם כי באופן פחות דרמטי מכפי שהנאשם תיאר במשפט (ראו: הפרשי הגובה והמשקל בין

הנאשם למתלון בסרטוני האבטחה של המכולת - ת/5, מצלמה 7, מונה מחשב 05:35; דמותו של המתלון בסרטוני הגוף של השוטרים ביום האירוע - ת/6; צילומי המתלון והנאשם בקלטת העימות כארבעה חודשים לאחר האירוע - ת/4; וכן עדויות המתלון והעדה שני לפני, שהעידו כי לאחר האירוע המתלון הפחית במשקל גופו - עמ' 41, 70).

אני נכונה לקבוע כי הצטברות הנסיבות האמורות יחדיו - היציאה של המתלון מרכבו כשהוא כעוס; הליכתו המהירה לעבר הנאשם כשהוא פונה לנאשם בצעקות (לרבות במשפט כגון: "**אני אזין אותך**"); חילופי הקללות ההדדיות בין השניים; וכן העובדה שלמתלון היה יתרון של גובה ומשקל ביחס לנאשם בזמן אמת - כל אלה יצרו סיטואציה מלחיצה עבור הנאשם בשלב העימות בכביש.

15. אשר לנגיחה - המתלון ועדת התביעה שני תיארו נגיחה הדדית, ואילו הנאשם ועד ההגנה מאיר תיארו סיטואציה בה המתלון נכנס עם ראשו וגופו בנאשם שעמד ללא תנועה. מאחר שהנאשם צעק וקילל בעצמו, אני מתקשה לקבל את טענת ההגנה לפיה הנאשם עמד קפוא כאשר המתלון צעד בהליכה נמרצת לעברו. בד בבד, לצד העובדה שהנאשם לא טמן ידו בצלחת ותרם להחרפת העימות בכך שצעק וקילל בעת שהמתלון התקדם לעברו, אני סבורה כי למתלון היה חלק דומיננטי בנגיחה שהתרחשה בין השניים בסמוך לאחר מכן. כך, בשים לב לעובדה שהמתלון הוא שבחר לצאת מרכבו כשהוא כעוס, ולהתקדם בהליכה מהירה לעבר הנאשם כשהוא צועק ומקלל; בשים לב לכך שלמתלון היה יתרון של גובה ומשקל ביחס לנאשם; וכן בשים לב לעובדה שכלל העדים העידו במשפט כי לאחר נגיחת הֶאָשִׁים, המתלון נותר לעמוד על רגליו ואילו הנאשם נפל ארצה.

16. אוסיף כי אני מאמינה למתלון ולעדה שני כי בשעת אמת הם לא הבחינו בכך שהנאשם נפצע בראשו כתוצאה מהנגיחה בכביש. כפי הנראה הם התמקדו אותה עת בפציעתו של המתלון בראשו, ומסיבה זו העידו שהנאשם לא נפצע. עם זאת, ובניגוד לתמונה המצטיירת מכתב האישום לפיה רק המתלון נפצע בראשו כתוצאה מנגיחת הֶאָשִׁים בכביש, הרי מהראיות שהובאו במשפט עולה כי גם הנאשם נפצע ודימם מראשו מחמת אותה נגיחה. מסקנה זו מתבקשת מתייעוד הפצע בראשו של הנאשם (נ/1) בצירוף עדויותיהם של עדי ההגנה (לרבות העד מאיר שתיאר באופן חי כיצד סייע לנאשם לנגב את הדם שניגר מראשו, וכיצד התלכלך בעצמו ממלאכת ניגוב הדם; וכן העדה יהלום שהעידה כי צילמה את הפצע בראשו של הנאשם בסמוך לאחר שהנאשם הגיע לביתה). המסקנה בדבר פציעת הנאשם נתמכת גם בעדותה של עדת התביעה שני, שציגה לפניי בהגינות שסביר בעיניה כי כפי שהמתלון נפצע בראשו בעטייה של הנגיחה, גם הנאשם נפצע בראשו באופן דומה (עמ' 63). תמיכה נוספת לפציעת הנאשם כתוצאה מהנגיחה בכביש, ניתן למצוא בסרטון מצלמת האבטחה של המכולת, במסגרתו הנאשם נראה מגיע למכולת לאחר העימות בכביש, כשהוא מחזיק על ראשו בד או נייר (ת/5, מצלמה 7, מונה מחשב 05:05). לא נעלמה מעיניי טענת ב"כ המאשימה לפיה במסגרת דו"ח מז"פ (ת/9), לא נמצאו בשטח כתמי דם של הנאשם. עם זאת, אינני רואה בכך חזות הכל, בשים לב ליתר הראיות עליהן עמדתי. אוסיף כי במצלמת האבטחה של המכולת לא ניתן להבחין בפצע מדמם בראשו של הנאשם, אולם גם לא ניתן להבחין בפצע כאמור בראשו של המתלון (שאין חולק שנפצע ודימם בראשו בגין הנגיחה). לפיכך, אינני רואה לייחס משקל לעניין זה. בהתחשב בכל אלה, נראה כי לא בכדי ב"כ המאשימה הסכימה להניח במסגרת סיכומיה בעל פה, כי הנאשם נחבל בראשו כתוצאה מהנגיחה בכביש. כך, בשים לב לתשתית הראייתית שהונחה בסוגיה זו במהלך שמיעת ההוכחות (עמ' 138).

17. בניגוד לטענת הנאשם בחקירת המשטרה וכן בתשובתו לאישום, אני קובעת כי בעת הנגיחה בכביש, המתלון לא אחז בידו בחפץ חד כלשהו. המתלון שלל נחרצות טענה זו עוד בעימות עם הנאשם במשטרה (ת/3). העדה שני העידה לפניי שהמפתחות נותרו ברכב, וכי לא היה בידי המתלון חפץ אחר בעת שיצא מרכבם לכיוון הנאשם (עמ' 70).

הנאשם עצמו אישר בעדותו לפני כי לא ראה בעיניו חפץ חד כזה, ורק שיער אודותיו נוכח החתך שנגרם לו בראשו (עמ' 91-92). בהתייחס לכך יוער כי חתך דומה נגרם גם בראשו של המתלון (ת/7), ומכאן שסיבת החתך היא הנגיחה ולא שימוש בחפץ חד כלשהו.

18. אני מוסיפה וקובעת כי בניגוד לטענת הנאשם בעדותו לפני וכן בסיכומים בעל פה, המתלון לא היה שתוי בעת האירוע: ראשית, מדובר בטענה כבושה שהנאשם לא טען אותה במהלך חקירתו במשטרה, בלא שהציג הסבר של ממש לכך. שנית, המתלון ובת זוגו דאז, שני, העידו במשפט כי באירוע המשפחתי בו השתתפו טרם העימות בכביש, המתלון "הרים לחיים" בלבד, וכי המתלון אינו נוהג לשותות אלכוהול (עמ' 33-34). שלישית, סרטוני מצלמות הגוף של השוטרים מראים בבירור את מצבו של המתלון בסמוך לאחר אירוע התקיפה במכולת, ואין בהם שום אינדיקציה להיותו של המתלון שתוי (ת/6). רביעית, טענת ההגנה לפיה הפרמדיק נשמע בסרטוני מצלמות הגוף של השוטרים אומר שהמתלון היה נראה שתוי, אינה יכולה להתקבל. בניגוד לנטען על-ידי ההגנה, הפרמדיק לא נשמע אומר: "נראה שהוא שתוי" אלא "נראה שהוא שתה", כאשר לא ניתן להבין מהסרטון מהו ההקשר בו נאמרו הדברים ולמה הייתה הכוונה (ת/6, קובץ המסתיים בספרות 238, מונה מחשב 00:50). יוער כי הפרמדיק לא העיד במשפט, אולם מחומר הראיות שלפניי עלה כי המתלון קיבל טיפול עזרה ראשונה ברחבת הכניסה למכולת. יתכן, למשל, שהוגשו למתלון מים לשתייה לאחר תקיפתו על-ידי הנאשם, ולכך התייחסו דבריו של הפרמדיק.

19. עד כאן, העדויות והממצאים העובדתיים בנוגע לשלב העימות בכביש. ומכאן, לשלב התקיפה במכולת.

(ב) שלב התקיפה במכולת - הראיות וקביעת ממצאים

20. בניגוד לשלב העימות בכביש שאינו מצולם, שלב התקיפה במכולת מצולם במלואו במצלמות האבטחה של חנות המכולת (דיסק ת/5 - במיוחד מצלמה 7, וגם מצלמה 15).

21. נוכח התייעוד הברור של המעשים בשעת אמת, לא היה חולק לפניי אודות אופן תקיפת הנאשם את המתלון. בעניין זה אין טוב ממראה עיניים. לטובת הקורא שהסרטונים אינם לפניי, אציין כי במסגרת סרטוני מצלמות האבטחה של המכולת, המתלון נראה צועד מכיוון הכביש ומגיע לרחבת המכולת (ת/5, מצלמה 7, מונה מחשב 04:05). הנאשם נראה נוטל בקבוק מים, שוטף את ראשו ופניו, ומנגבם בנייר. בשלב מסוים, בעת שהמתלון נכנס לתוך חנות המכולת פנימה, ניתן להבחין בדמותו של הנאשם כשהוא צועד במהירות לאורך גדר סמוכה לרחבת הכניסה למכולת, בעודו מחזיק על ראשו בד או נייר שמסתירים את פניו (ת/5, מצלמה 7, מונה מחשב 05:05). הנאשם נעלם מעין המצלמה כשהוא צועד אל מעבר לקיר שמסתיר אותו. לאחר מכן, נראה המתלון יוצא בחזרה מתוך חנות המכולת אל רחבת הכניסה של החנות עם בקבוק מים ונייר בידיו, מנגב את ראשו ובמקביל משוחח עם אנשים שעמדו ברחבה. אז, הנאשם מגיח במפתיע מאחורי המתלון בעודו מחזיק אבן בידו, ומטיח את האבן בחוזקה בראשו של המתלון שנופל מיד על הקרקע (ת/5, מצלמה 7, מונה מחשב 05:35). בעוד המתלון שרוע על הארץ חסר אונים, הנאשם מטיח שוב את האבן בראשו של המתלון, וכן בועט שתי בעיטות בסמוך לראשו של המתלון שנותר שרוע על הקרקע, ללא יכולת להגיב. אדם שנכח במקום נראה מרחיק את הנאשם מהמתלון, והנאשם עוזב במהירות את המקום ונעלם מעין המצלמה.

22. ההתרחשות האמורה תוארה במשפט לפניי על-ידי שלושה עדים: שני עדי התביעה (המתלון והעדה שני), וכן

הנאשם.

23. המתלון הסביר בעדותו במשפט כי כאשר עמד ברחבת הכניסה למכולת, הוא היה עסוק בלשטוף ולנגב את ראשו מהפצע המדמם שנגרם לו זמן קצר קודם לכן כתוצאה מהנגיחה בכביש. לדבריו, בשעת אמת הוא לא ראה את הנאשם מגיח מאחוריו. המתלון נפל על הקרקע ואיבד הכרה למספר שניות. כאשר התעורר, מצא עצמו שרוע על הארץ כשפרמדיק מטפל בו. לטענת המתלון, רק בדיעבד הבין שהנאשם תקף אותו עם אבן מאחור. מאחר שלא היה מודע לכך בזמן אמת, הוא לא סיפר לשוטר שהגיע למקום כי הנאשם תקף אותו עם אבן, אלא סיפר לשוטר רק על שלב העימות ונגיחת הכאשם בכביש (עמ' 26). המתלון פירט בעדותו לפניו את החבלות שנגרמו לו כתוצאה מהטחת האבן בראשו, את הניתוח לו נדרש, וכן את התפרים הרבים להם נזקק בראשו ובפניו (עמ' 22, 25 לפרוטוקול). טענות אלה נתמכות בתיעוד רפואי שההגנה לא חלקה עליו (ת/7, ת/8).

24. אשר לעדה שני - לאחר הנגיחה בכביש, היא צעדה עד לרכב שלה שחנה מול המכולת, שכן רצתה להעלות לבית מצרכים שהיו ברכב. היא הסתכלה אל מעבר לכביש, ואז ראתה לפתע את הנאשם מחזיק אבן בידו ונותן עמה למתלון מכה בראשו מאחורה, באופן שהמתלון נפל על הארץ. היא גם ראתה שהנאשם הוסיף ונתן למתלון שתי בעיטות. שני רצה לעבר המתלון ומצאה אותו חסר הכרה למספר שניות ומכוסה בדם. לטענתה, האירוע היה "טראומתי מאד" (עמ' 56). היא סייעה למתלון להתאושש, עלתה לבית להחליף בגדים שכן הם התלכלכו מדמו של המתלון, ואז נסעה עם המתלון לבית החולים (עמ' 69-70).

25. בכל הנוגע לנאשם - בחקירתו הראשית הנאשם ניסה להסביר מדוע ראה לתקוף את המתלון ברחבת המכולת. וכך העיד הנאשם: **"...אחרי שהוא רץ אליי [בשלב העימות בכביש], חשבתי שהוא לא סיים את העבודה שלו והוא צריך להביא משהו מהאוטו, אני לא יודע מה, הלכתי לכיוון המכולת, נכנסתי לתוך הרחבה של המכולת... [חשבתי] שהוא יחזור אלי, כמו שהוא פתח לי את הראש, חשבתי שהוא רוצה להמשיך עלי... כשאני מרגיש מאוים אני מגיב. ככה התנהגתי. כתוב גם: הבא להורגך השכם להורגו... הוא המשיך לאיים, חשבתי שהוא הולך להביא משהו מהאוטו או שלא הספיק לו. הלכתי לכיוון המכולת, הרמתי אבן ונתתי לו את האבן בראש" (עמ' 75).**

בתשובה לאישום וכן בעדות לפניו, הנאשם טען כי המתלון איים עליו באופן חוזר ונשנה. לדברי הנאשם, המתלון איים עליו לאחר הנגיחה בכביש באומרו: **"תבוא, אני אזין אותך..."**. לאחר מכן, לפי טענת הנאשם הוא המשיך ושמע את המתלון ברחבת הכניסה למכולת: **"מקלל וממשיך לאיים שיש לו כוונות לחזור אליי...אני שומע אותו אומר אני אזין אותו, אני אפרק אותו" (עמ' 83, 88, 89) (להלן: גרסת האיומים המתמשכים).**

לשאלה בחקירה נגדית מדוע המשיך לתקוף את המתלון כשהאחרון היה שרוע על הקרקע, השיב הנאשם: **"אני הייתי בבלק, אני לא זוכר את זה בכלל, כשהראו לי את הסרטון הייתי המום, כן זכרתי ובאתי להודות והודאתי מיד שכן נתתי לו אבן בראש, את האבן השנייה אני בכלל לא זוכר...הייתי בבלק, לא יודע לענות לך...בלק זה שחור בעיניים, זה בלק, שיוור מסך גם קוראים לזה" (עמ' 94; וראו גם: עמ' 76).** הנאשם שלל את האפשרות שהוצגה לו בחקירה נגדית כי פעל מתוך נקמה, וטען: **"אני הגנתי על עצמי...אני הרגשתי מאוים...איפה שאני גדלתי מי שמרגיש מאוים צריך להגן על עצמו ואם לא, אוי ואבוי לו...אני הייתי מאוים ופצוע" (עמ' 101).**

לדברי הנאשם, לאחר שתקף את המתלון הוא הלך לבית של בת זוגו, יהלום. הוא עצמו לא התפנה לבית חולים על אף הפצע שדימם מראשו לאחר נגיחת הָאָשִׁים בכביש, שכן העדיף לטפל בעצמו.

26. בהמשך דבריו אדון בנפרד בטענת ההגנה העצמית שהעלה הנאשם בתשובתו לאישום וכן בעדותו לפני. בשלב זה של הדיון, יש להיזקק לשתי שאלות עובדתיות שמצריכות קביעת ממצאים ביחס לשלב התקיפה במכולת, על רקע גרסת הנאשם במשטרה ובמשפט: האחת, שאלת פער הזמנים בין העימות בכביש לבין התקיפה במכולת. והשנייה, טענת הנאשם לאיומים מתמשכים של המתלון כלפיו, מרגע הנגיחה בכביש ועד לרגע הטחת האבן בראשו של המתלון.

27. בכל הנוגע לפער הזמנים - במסגרת חקירתו במשטרה הנאשם נשאל על הסרטון בו הוא מצולם תוקף את המתלון. הנאשם השיב בהודעתו המשטרית כי: "**הוא [המתלון] שנייה לפני זה פתח לי את הראש עם סכין... זה סיפור של שניות... הוא תקף אותי שנייה לפני עם סכין ואני הרגשתי סכנה לחיי**" (ת/1, ש' 78, 88, 146). כפי שקבעתי לעיל, בעת נגיחת הָאָשִׁים בכביש, המתלון לא היה מצויד בסכין או בחפץ חד אחר, ופציעת הנאשם בראשו נגרמה כתוצאה מהנגיחה. בכל מקרה, ברור לחלוטין כי טענת הנאשם במשטרה כאילו הנגיחה בכביש התרחשה "**שניה**" או "**שניות**" לפני הטחת האבן בראשו של המתלון, חוטאת למציאות. מדו"ח מז"פ (ת/9) עולה כי המרחק האווירי בין מקום הנגיחה בכביש לבין רחבת הכניסה למכולת, הוא כ-50 מטרים. יש להניח כי המתלון צעד מרחק זה תוך פרק זמן של כחצי דקה עד דקה לכל הפחות. זאת ועוד; מסרטון מצלמת האבטחה במכולת עולה כי מרגע הגעת המתלון לרחבת הכניסה למכולת, ועד שהנאשם הטיח את האבן בראשו של המתלון, חולפת כדקה וחצי נוספת (ת/5), מצלמה 7, מונה מחשב 04:05 עד 05:35). המסקנה היא כי בין הנגיחה בכביש לבין הטחת האבן בראשו של המתלון, חולף פרק זמן שאורכו הכולל הוא לפחות שתיים עד שלוש דקות (אם לא מעבר לכך). מסקנה זו תואמת את דברי המתלון בעדותו לפני (עמ' 25).

בהמשך לאמור לעיל, אעיר כי אני מקבלת את גרסת המתלון לפיה בפרק הזמן האמור הוא לא היה בקשר עין עם הנאשם, וכלל לא ידע שהנאשם הגיע לקרבת המכולת. מסקנה זו עולה בבירור מעדויותיהם של המתלון, עדת התביעה שני ועד ההגנה מאיר שהעידו כי לאחר הנגיחה בכביש, המתלון פנה לכיוון המכולת ועזב את המקום בו נותר הנאשם. הנאשם עצמו אישר בחקירה נגדית כי לקח לו זמן עד שהחל לצעוד בעצמו לכיוון המכולת: "**לקח לי זמן לקום מהריצפה, לטפל בי בדם...**" (עמ' 87). ואכן, מצפייה בסרטון מצלמות האבטחה ניתן לראות באופן ברור כי קיים פער זמנים של כדקה בין הגעת המתלון לרחבת המכולת, לבין הגעתו של הנאשם לשם לראשונה (ת/5), מצלמה 7, מונה מחשב 04:05 עד 05:05). זאת ועוד; כאשר הנאשם נצפה בסרטון מגיע לקרבת המכולת וצועד במהירות לאורך גדר קרובה עד שנעלם מאחורי קיר, המתלון נמצא בתוך חנות המכולת פנימה, ואינו יכול להבחין בהגעת הנאשם למקום (ת/5, מצלמה 7, מונה מחשב 05:05). הנאשם עצמו לא שלל במהלך עדותו לפני כי זו המסקנה העולה מצפייה בסרטון (עמ' 89).

סיכומם של דברים; לא ניתן לקבל את טענת הנאשם במשטרה לפיה התקיפה במכולת ארעה שנייה או שניות לאחר הנגיחה בכביש. מדובר היה בפער זמנים של שתיים עד שלוש דקות לפחות, אם לא למעלה מכך. יתר על כן; מחומר הראיות עולה כי משלב נגיחת הָאָשִׁים בכביש ועד לשלב בו הנאשם הטיח אבן בראשו של המתלון, המתלון לא ראה את הנאשם ולא היה לו עמו קשר עין.

28. בכל הנוגע לטענת הנאשם בדבר השמעת איומים מתמשכים של המתלון נגדו מרגע הנגיחה בכביש ועד לרגע

הטחת האבן בראשו של המתלון - אומר מיד כי אני מתקשה לקבל טענה זו: ראשית, מדובר בגרסה כבושה. עיון בהודעות הנאשם במשטרה מעלה כי במסגרת החקירה המשטרתית גרסת הנאשם הייתה שתקיפתו את הנאשם נבעה מכך שהנאשם תקף אותו "שניות" קודם לכן בכביש וגרם לפציעתו. הנאשם לא טען במהלך חקירתו במשטרה כי המתלון השמיע באוזניו איומים לאחר הנגיחה בראש, וגם לא טען כי שמע את המתלון מאיים ברחבת הכניסה למכולת (ת/1 עד ת/3). גרסת האיומים המתמשכים הועלתה לראשונה בתשובה לאישום וכן בעדות הנאשם במשפט. הנאשם קיבל הזדמנות להציג הסבר לכבישת גרסתו, אולם ההסבר שנתן לכך - כי הוא אינו אוהב לדבר עם שוטרים - אינו מספק. אין בהסבר זה כדי לבאר מדוע הנאשם ראה לפרט בחקירתו המשטרתית את גרסתו לאירוע, אך נמנע מלספר לחוקרי המשטרה דווקא על האיומים המתמשכים (עמ' 104-106). אעיר כבר עתה כי מאחר שגרסת האיומים המתמשכים היא גרסה כבושה, לא ברורה לי טענת הסנגור לפיה גורמי החקירה חדלו כאשר לא חקרו אנשים שנכחו במכולת אודות דברים שהמתלון אמר, אם אמר, בטרם הנאשם תקף אותו. מאחר שהנאשם לא טען בחקירתו במשטרה כי הנאשם השמיע איומים בעת שעמד ברחבת הכניסה למכולת, פשיטא כי לא היה על גורמי החקירה לחקור טענה מסוג זה.

שנית, גרסת האיומים המתמשכים אינה מתיישבת עם העובדה שלאחר הנגיחה בכביש, המתלון התרחק מהנאשם לכיוון המכולת בעוד הנאשם נותר בכביש; נותק בין השניים קשר עין למשך כדקה וחצי; והמתלון כלל לא ידע שהנאשם מצוי בקרבתו בעת שעמד ברחבת הכניסה למכולת (ראו: פס' 27 לדבריי לעיל).

שלישית, גרסת האיומים המתמשכים אינה מתיישבת עם יתר העדויות במשפט. המתלון נשאל בחקירה נגדית איזו אינטראקציה הייתה לו עם הנאשם לאחר הנגיחה, בשלב בו החל לצעוד חזרה לכיוון המכולת, והמתלון השיב: **"כלום, איתו שום דבר, אני לא ראיתי אותו, אני הסתובבתי למטה, אין לי מושג איפה הוא היה..."** (עמ' 24). כאשר המתלון נשאל בחקירה נגדית האם הוא קילל או איים על הנאשם בעת שהחל לצעוד חזרה לכיוון המכולת, המתלון ענה בשלילה (עמ' 47). כאשר המתלון נשאל בחקירה נגדית האם כאשר עמד ברחבת הכניסה למכולת ושטף את ראשו, הוא השמיע קללות ואיומים, המתלון השיב: **"לא זוכר דבר כזה, כולי הייתי עם דם פתוח, לא נראה לי שאמרתי דברים, אני זוכר שאמרתי למכולת תביא לי נייר, יצאתי לבחון, הורדתי את הראש, זה מה שאני זוכר"** (עמ' 47). גרסתו האמורה של המתלון נתמכת בעדותו של עד ההגנה מאיר. כאשר מאיר נשאל בעדותו לפני האם היו בין המתלון לבין הנאשם חילופי דברים לאחר הנגיחה בכביש, העד השיב בשלילה וציין כי אינו זוכר דבר כזה (עמ' 116-117). המסקנה המתבקשת מכל אלה היא כי לא ניתן לקבל את גרסת הנאשם לאיומים מתמשכים מצד המתלון נגדו.

למען שלמות הדברים, אציין כי בסרטון מצלמת האבטחה ניתן להבחין כי בעת שהמתלון עומד ברחבת הכניסה למכולת ושוטף את פניו, הוא משוחח עם אנשים שעמדו שם. מאחר שמדובר בסרטון ללא שמע, לא ניתן לדעת מה אומר המתלון אותה עת. אינני יכולה לשלול אפשרות כי באותו שלב המתלון סיפר למי שעמד לידו, מה אירע לו וכיצד נפצע בראשו. אפילו אם לצורך הדיון בלבד אניח כי אותה עת המתלון השמיע קללות בכעס על שאירע קודם לכן בכביש, לא ניתן לקבל את הטענה שהמתלון איים על הנאשם, שכן כפי שהוסבר לעיל המתלון לא ראה את הנאשם וכלל לא ידע שהוא מסתתר מאחורי קיר המכולת.

(ג) הטענה להגנה עצמית

29. טענתו המרכזית של הנאשם בחקירת המשטרה ובמשפט הייתה כי בשלב התקיפה במכולת הוא פעל מתוך

הגנה עצמית. כידוע, בהתאם לסעיף 34 וסעיף 34טז לחוק העונשין, ובהתאם לפרשנותם בהלכה הפסוקה, נדרשים ששה תנאים מצטברים כדי שלנאשם יעמוד סייג של הגנה עצמית: התנאי הראשון הוא שמטרתה של ההגנה העצמית הייתה להדוף תקיפה שלא כדין. התנאי השני מתמקד ברכיב הסכנה, קרי- על המותקף או זולתו לעמוד בסכנה מוחשית לפגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו. ודוק, נדרשת סכנה מוחשית, ואין די בסכנה שההסתברות להתממשותה ערטילאית גרידא. התנאי השלישי נסוב על דרישת המידיות, שעניינה בעיתות התממשות הסכנה. על ההגנה העצמית להתבצע רק מרגע שהמעשה דרוש באופן מיידי כדי להדוף את התקיפה, ועליה להיפסק מרגע שלא נדרש עוד מעשה התגוננות כדי להדפה. התנאי הרביעי הוא שהאדם הטוען לסייג של הגנה עצמית לא נכנס למצב בהתנהגות פסולה, תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים. התנאי החמישי מתייחס לקיומה של נחיצות בפעולת הדיפת התקיפה, קרי- נדרש שלא ניתן היה להדוף את התקיפה בדרך פוגענית פחות בתוקף. תנאי הנחיצות כולל בתוכו הן נחיצות מהותית (בפני העושה לא עמדו אלטרנטיבות אחרות), והן את נחיצות כמותית (העושה לא יכול היה לנקוט במידת כוח פחותה לצורך הדיפת התוקף). התנאי השישי דורש שהדיפת התקיפה תהיה סבירה. תנאי הסבירות עשוי לכלול דרישה לכך שמעשה ההתגוננות היה מידתי, תוך שהתקיים יחס ראוי בין הנזק הצפוי מפעולת המגן, לבין הנזק הצפוי מן התקיפה שמפניה העושה מתגונן (ראו: ע"פ 4191/05 אלטגאוז נ' מדינת ישראל, פס' 13 (25.10.2006); ע"פ 746/14 היילו נ' מדינת ישראל, פס' 43 (31.5.2016); ע"פ 1964/14 שימשילשווילי נ' מדינת ישראל, פס' 29 (6.7.2014)). רק בהתקיים כל התנאים האמורים במצטבר, יעמוד לנאשם בפלילים סייג ההגנה העצמית, שמשמעותו אינן פליליות המעשה מלכתחילה (ראו: ש"ז פלר יסודות דיני עונשין כרך ב 505 (1987)).

30. יישום אמות המידה האמורות בשים לב לממצאים העובדתיים שנקבעו לעיל, מוביל למסקנה ברורה כי סייג ההגנה העצמית לא התקיים במקרה דנן, וכי לא עלה בידי ההגנה לעורר ספק סביר בעניין זה (ראו: סעיף 34כב(ב) לחוק העונשין).

בעת שהנאשם הטיח אבן בראשו של המתלונן ובעט בו בסמוך לראשו, המתלונן לא תקף ולא עמד לתקוף את הנאשם. כך, שכן כפי שקבעתי לעיל, אותה עת למתלונן לא היה מגע או קשר עין עם הנאשם, והוא כלל לא ידע שהנאשם מצוי בקרבת מקום. ממילא תנאי הסכנה המוחשית לא התקיים, ואף לא התקיימה דרישת המידיות, שכן מעשיו האלימים של הנאשם לא נועדו להדוף סכנה קונקרטית כלשהי מצד המתלונן. אפילו אניח לטובת הנאשם כי כאשר הוא הסתתר מאחורי קיר המכולת, הוא שמע שהנאשם מקלל אותו באוזניהם של אחרים שעמדו ברחבת הכניסה לחנות, מדובר בקללות מילוליות שלא כוונו לאזונו של הנאשם (שכן כאמור המתלונן כלל לא ידע שהנאשם בסביבה). ממילא, קללות אלה לא הקימו סכנה מידית לנאשם. אוסיף כי לאחר נגיחת הנאשם בכביש, המתלונן עזב את המקום וצעד לכיוון המכולת. הנאשם הוא שבחר להגיע כדקה לאחר מכן לקרבת חנות המכולת, להסתתר מאחורי קיר החנות, ואז להגיח לפתע מאחורי המתלונן ולהטיח בחוזקה אבן בראשו. מכאן שהתקיפה במכולת הייתה פרי יוזמה של הנאשם. הוא היה יכול להימנע מכך בנקל אילו היה בוחר לעזוב לביתו לאחר שלב העימות בכביש. ממילא, לא הייתה כל נחיצות בתקיפת המתלונן, שכן כאמור לא היה מגע או קשר עין בינו ובין הנאשם. לפיכך, יש לדחות את טענת הנאשם בעדותו לפני, לפיה פעל לפי הציווי: "הבא להורגך השכם להורגו" (ראו: פס' 25 לעיל). בכל מקרה, התקיפה הייתה בלתי סבירה ובלתי מידתית בעליל, שכן הנאשם הצטייד מראש באבן והטיח אותה בחוזקה בראשו של המתלונן, ולאחר מכן הטיח את האבן פעם נוספת וכן בעט פעמיים לכיוון ראשו של המתלונן, וזאת כאשר המתלונן כבר היה שרוע על הקרקע חסר אונים וללא יכולת לסכן את הנאשם. מדובר בפרץ אלימות קשה שרק בנס לא הסתיים בנכות צמיתה, או אף בתוצאה קטלנית. הנה כי כן, כל ששת תנאי הסייג של הגנה עצמית לא התקיימו. בנסיבות העניין, אין בסיס לקבוע כי התקיימה קרבה לסייג של הגנה עצמית, שכן אין לומר שתנאי ההגנה התקיימו באופן חלקי (ראו והשוו: ע"פ 9062/12 חבה נ' מדינת ישראל, פס' 25 (10.6.2014)).

31. הסנגור העלה בסיכומיו בעל פה טענה חלופית של הגנה עצמית מדומה. טענה זו מבוססת על שילוב בין סעיף 34 לחוק (הסייג של הגנה עצמית) ובין סעיף 34 לחוק (הסייג של טעות במצב דברים). שילוב זה מוביל לכך שנאשם שפועל מתוך אמונה שגויה כי מתקיימים התנאים העובדתיים של הגנה עצמית, יישא באחריות פלילית רק במידה בה היה נושא אם מצב הדברים לאמיתו היה כפי שדימה אותו. יוער כי בהתאם לסעיף 34 לחוק, בעבירות של מחשבה פלילית לא נדרש שהטעות תהיה סבירה, ודי בכך שהנאשם יעורר ספק סביר בכך שטעה טעות כנה באשר להתקיימות התנאים העובדתיים לתחולתה של הגנה עצמית. לצד זאת, נפסק כי סבירותה של הטעות יכולה לשמש כאבן בוחן במישור הראייתי, לצורך הערכת כנותה של הטעות הנטענת (ראו: ע"פ 4191/05 אלטגאוז הנ"ל, פס' 16-17; ע"פ 746/14 היילו הנ"ל, פס' 50).

32. ומן הכלל אל הפרט - לאחר שבחנתי את הדברים בנסיבות המקרה דנן, אני סבורה כי דין הטענה החלופית של הגנה עצמית מדומה להידחות, ואסביר.

בנסיבות העניין קיים קושי שורשי להשתכנע שהנאשם סבר בכנות כי הוא מותקף או עומד להיות מותקף על-ידי הנאשם באופן מידי, וזאת בהעדר אינדיקציה ממשית לסכנה מוחשית לתקיפה שלא כדין. כאמור, מסרטוני מצלמות האבטחה של חנות המכולת עולה בבירור כי המתלונן לא עשה כל מעשה שמקים בסיס לחשש (ולו שגוי) כי הוא עומד לתקוף את הנאשם. אפילו אניח לטובת הנאשם כי הוא שמע את המתלונן מקלל אותו באזני אחרים שעמדו ברחבת הכניסה למכולת, הרי המרחק הוא רב בין קללות מילוליות, לבין חשש כן מפני תקיפה מיידית של הנאשם שבאותו זמן כלל לא היה בטווח ראייתו של המתלונן. בנסיבות אלה, אין ביכולתי לקבל את טענת הנאשם לפיה בעת שהוא הסתתר מאחורי קיר חנות המכולת, הוא טעה טעות כנה בנוגע לקיומה של סכנה מוחשית ומיידית כלפיו.

ודוק, בסוף פס' 16 לדבריי לעיל, קבעתי כי הנאשם חווה סיטואציה מלחיצה בכביש בעת שהמתלונן יצא מהרכב, וצעד לעבר הנאשם בהליכה מהירה בעודו כועס וצועק, כאשר השניים מקללים זה את זה, וכאשר למתלונן יתרון של גובה ומשקל ביחס לנאשם. הוספתי וקבעתי בפס' 17 לדבריי לעיל, כי למתלונן היה חלק דומיננטי בנגיחת הכאש'ים שארעה מיד לאחר מכן בכביש, וכי הנאשם נפל לקרקע וכן נפצע ודימם מראשו כתוצאה מאותה נגיחה. אני מוכנה להניח כי החל מהשלב בו המתלונן צעד לעבר הנאשם ועד לשלב נגיחת הכאש'ים בכביש, הנאשם חש שהוא נתון בסכנה מוחשית. כל אלה מהווים חלק ממכלול נסיבות ביצוע העבירה שהנאשם ביצע ליד המכולת רגעים ספורים לאחר מכן. עם זאת, אין בכך כדי לבסס טענה של הגנה עצמית מדומה, שכן משלב הנגיחה בכביש ועד לשלב הטחת האבן ברחבת הכניסה למכולת, חלפו כשתיים עד שלוש דקות לפחות. כאמור, במהלך פרק הזמן הנ"ל, דבר לא מנע מן הנאשם לעזוב את המקום וללכת לדרכו; לא היה מגע או קשר עין בין המתלונן לנאשם; ולא הייתה כל אינדיקציה לכך שהמתלונן עומד לתקוף את הנאשם באופן מידי או אף באופן תכוף. בנסיבות אלה, לא השתכנעתי כי הנאשם טעה בכנות לחשוב שהמתלונן תוקף או עומד לתקוף אותו, או כי המתלונן מהווה עבורו סכנה אקטואלית שעומדת להתממש בסמוך ושחובה לנטרלה. אוסיף כי הסכנה שהנאשם חש מפניה לטענתו, הייתה כללית וערטילאית. הנאשם לא הסביר באופן קונקרטי מה חשש שהמתלונן עלול לעשות לו ומתי. בנסיבות אלה, אני סבורה כי לא עלה בידי הנאשם לעורר ספק סביר כי הוא טעה טעות כנה בנוגע לדרישת הסכנה הממשית, בנוגע לדרישת המידיות וכן בנוגע לדרישת הנחיצות. יצוין כי בכל מקרה, התנאי השישי - תנאי הסבירות והמידתיות שקבעתי לעיל כי לא התקיים במקרה דנן - הוא תנאי נורמטיבי באופיו. לפיכך לא ניתן להעלות לגביו טענת טעות כנה, שכן מדובר בטעות שבידיעת החוק ולא טעות שבעובדה (ראו: ע"פ 4191/05 אלטגאוז הנ"ל, פס' 15).

33. בטרם אסיים חלק זה של הדיון, אדגיש כי טענת ההגנה העצמית - הממשית או המדומה - לא נועדה להצדיק

בדיעבד שימוש באלימות, כאשר החשש לסכנה הוא ערטילאי, או כאשר מדובר בסכנה שאינה צפויה באופן מידתי. המענה לסכנות מן הסוג האחרון, ככל שהנאשם האמין בכנות כי הן צפויות לו, היה צריך להימצא באפשרויות בלתי אלימות (כגון: עזיבת המקום, פניה לרשויות וכיוצ"ב).

עוד אעיר כי הנאשם בעדותו לפני לא סיפק הסבר של ממש מדוע לאחר שהטיח את האבן בפעם הראשונה בראשו של המתלונן והלה נפל על הקרקע חסר אונים, הנאשם הוסיף והטיח את האבן פעם נוספת ואף בעט פעמיים לכיוון ראשו של המתלונן. הנאשם טען בחקירתו הנגדית כי בעת ההטחה השנייה של האבן, הוא היה ב"בלק...שחור בעיניים...שורד מסך" (ראו: פס' 25 לדבריי לעיל). עם זאת, קשה עד מאד להשתכנע כי בשנייה הראשונה (בה הנאשם הטיח את האבן לראשונה בראשו של המתלונן) הנאשם פעל במודע תחת הרושם שהוא נתון בסכנה קונקרטית ומידית שחייבה אותו להגן על עצמו; ואילו שניה לאחר מכן (בעת ההטחה השנייה של האבן בראשו של המתלונן שנפל על הארץ ושכב חסר אונים) הנאשם נכנס למצב של "בלק" שבו הוא כבר אינו יודע להסביר מדוע פעל כפי שפעל. המסקנה העולה מכך ומיתר התשתית הראייתית המונחת לפני, היא כי בעת שהנאשם תקף את המתלונן ברחבת הכניסה למכולת, הנאשם פעל לא מתוך סברה שגויה כי הוא נתון לסכנה מידית שהכרחי להתגונן מפניה, אלא מתוך תחושה של כעס ונקם.

תמיכה למסקנה זו ניתן למצוא בכך שכאשר הנאשם נשאל בחקירה נגדית היכן היה במשך ארבעה חודשים עד שנחקר במשטרה, הנאשם השיב: "איפה הייתי אמור להיות? אני כבר לא מאוים, אני החזרתי, והרגשתי באותו רגע...הרגשתי שניטרלתי את האיום" (עמ' 95; ההדגשה אינה במקור). המילים "אני החזרתי" יכולות להעיד על הסיבה בעטייה הנאשם תקף את המתלונן ליד חנות המכולת - לא תחושת סכנה ואיום מידיים שנחוץ להדפם כדי להתגונן, אלא רצון להראות למתלונן את נחת זרועו של הנאשם, ולהשיב לו כגמולו בעקבות העימות שהתרחש דקות ספורות קודם לכן בכביש במהלכו הנאשם נפל לקרקע ונפצע בראשו. במילים אחרות: התנהלותו של הנאשם בשלב התקיפה במכולת, אינה מתיישבת עם טענה בדבר הגנה עצמית, אלא עם תקיפה יזומה שאינה מקימה סייג לאחריות בפלילים.

34. סיכומם של דברים; טענת ההגנה העצמית, הממשית או המדומה, נדחית, וכך גם הטענה לקרבה לסייג של הגנה עצמית.

(ד) התקיימות יסודות העבירה של חבלה בכוונה מחמירה

35. כתב האישום מייחס לנאשם עבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, וזאת בגין האירוע הראשון. הסעיף האמור קובע כך:

329. חבלה בכוונה מחמירה

(א) העושה אחת מאלה בכוונה...לגרום לו [לאדם] חבלה חמורה..., דינו-מאסר עשרים שנים:

(1) פוצע אדם או גורם לו חבלה חמורה, שלא כדין".

36. בנסיבות המקרה דנן התקיים היסוד העובדתי הנדרש בעבירה. במישור המעשה, אין חולק שהנאשם הטיח אבן פעמיים בראשו של המתלונן וכן בעט בו פעמיים בסמוך לראשו. במישור התוצאה, מחומר הראיות עולה בבירור כי הנאשם דימם מראשו ומפניו, לרבות מחמת חתכים באזור עין ימין (דיסק ת/6; צילומים ת/7). לפיכך, נגרמה למתלונן פציעה. זאת ועוד; מהתיעוד הרפואי עולה כי מעשי הנאשם הובילו לאיבוד הכרה אצל המתלונן למספר שניות, וכן גרמו למתלונן שברים בעצמות פניו ובארובת העין הימנית. המתלונן נזקק לניתוח לצורך תיקון השברים ולצורך שחזור ארובת העין. כמו כן, הנאשם נזקק לתפרים בראשו ובפניו (ת/8). לגישתי, התוצאה האמורה עולה לא רק כדי פציעה, אלא גם כדי "חבלה חמורה" בהתאם להגדרת המונח בסעיף 34כד לחוק העונשין. זאת מאחר שעסקין בחבלה במיקום רגיש (פנים וארובת עין) אשר הייתה עלולה לפגוע קשות בבריאות המתלונן, ולמצער בנוחותו. ודוק, בהתאם להגדרת "חבלה חמורה" בסעיף 34כד הנ"ל, אין הכרח בפגיעה קשה או צמיתה בבריאותו של נפגע העבירה או בנוחותו, ודי בפוטנציאל לכך ("עלול"). אציין כי הסנגור לא טען אחרת בסיכומיו בעל פה.

37. אשר ליסוד הנפשי, נדרשת כוונה לגרום לחבלה חמורה. בהקשר זה אציין כי הנאשם טען בחקירה ראשית כך: **"אני לא התכוונתי לפגוע בו ולא התכוונתי, לא מכיר אותו, אין לי שום קשר לבן אדם הזה, אם הוא לא היה בא ופוצע אותי כל הסיפור הזה היה נמנע, נחסך ממני וממנו וגם מבית המשפט כנראה"** (עמ' 79). בהתייחס לדברים אלה אציין כי הטענה לפיה הנאשם לא התכוון לפגוע במתלונן, אינה מתיישבת עם טענת ההגנה העצמית אותה העלה הנאשם, ואשר נדחתה לעיל. יתכן שמשמעות דבריו האמורים של הנאשם הייתה כי הוא לא התכוון לגרום למתלונן חבלה חמורה. ככל שזו טענת הנאשם, לא אוכל לקבלה. כל הצופה בסרטון מצלמת האבטחה בחנות המכולת, יכול להיווכח בנקל בפרץ האלימות הקשה מצד הנאשם. חזקה כי אדם המטיח אבן בחוזקה בראשו של אחר ובוטע פעמיים לכיוון ראשו, מתכוון לתוצאות הטבעיות הנובעות ישירות ממעשיו (חבלה חמורה). איני סבורה כי עלה בידי הנאשם לסתור חזקה זו. כך, בשים לב לטיב המעשים ולנסיבות ביצועם: תקיפה יזומה של המתלונן מאחור ובמפתיע, תוך שימוש בנשק קר, ותוך שהתקיפה כללה שתי הטחות של האבן וכן שתי בעיטות כלפי איבר חיוני ורגיש בגוף האדם - הראש (לחזקת הכוונה ראו: ע"פ 1398/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 12 (20.10.2020)).

38. המסקנה המתבקשת מכל אלה היא כי הוכחו מעבר לספק סביר יסודותיה של עבירת החבלה בכוונה מחמירה ביחס לאירוע הראשון.

(ה) טענת הגנה מן הצדק מחמת אכיפה בררנית

39. הסנגור טען בסיכומיו כי בנסיבות המקרה התקיימה אכיפה בררנית פסולה, שראוי לבטל את האישום בגינה. לפי הנטען, המאשימה נמנעה שלא כדין מלהעמיד לדין את המתלונן בגין כך שהוא כמעט דרס את הנאשם בכביש עקב נהיגתו במהירות גבוהה, וכן בגין כך שהמתלונן נגח בראשו של הנאשם וגרם לפציעתו בראשו בשלב העימות בכביש.

בחנתי את טענת הסנגור ואני סבורה כי דינה להידחות: ראשית, כפי שצינתי בפס' 14 לדבריי לעיל, הנאשם צעד לתוך הכביש והמתלונן כמעט פגע בו ברכבו. בהקשר זה התרשמתי כי הן הנאשם והן המתלונן, הופתעו ונבהלו מהסיטואציה שנוצרה. נשמעו לפניי עדויות סותרות בשאלה מה הוביל לסיטואציה האמורה - התפרצות הנאשם לכביש או אופן נהיגת המתלונן. כך או כך, עובדה היא כי המתלונן הצליח להימנע מפגיעת רכבו בנאשם. בנסיבות אלה, אין לבוא בטרניה עם המאשימה מדוע המתלונן לא הועמד לדין בגין אופן נהיגתו בכביש.

שנית, נכון הדבר כי מטעמים שפורטו לעיל, קבעתי שחלקו של המתלון בנגיחת הכאשם בכביש היה דומיננטי, וכי הנאשם נפצע בראשו מחמת אותה נגיחה. לצד זאת, הוספתי וקבעתי כי הנאשם לא טמן ידו בצלחת וכי הוא תרם בהתנהגותו להחרפת העימות בכביש (ראו: פס' 15 לדבריי לעיל). המתלון אמנם לא הועמד לדין בגין חלקו בנגיחה בכביש, אולם גם לנאשם לא יוחסה עבירה כלשהי בגין חלקו בשלב העימות בכביש. יתרה מזאת, ובכך העיקר - אין מקום להשוואה בין חלקו של המתלון באירוע נגיחת הכאשם, ובין מעשי האלימות של הנאשם דקות ספורות לאחר מכן. זאת, בשים לב לפערים הניכרים בטיב האלימות, בחומרתה, באמצעי השימוש לביצועה, וכן בתוצאותיה לרבות הטיפול הרפואי שנדרש בגין המעשים הנדונים (ראו: ע"פ 6980/15 אבו ג'ומעה נ' מדינת ישראל, פס' 9 (18.4.2016); ע"פ 2648/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 34 (19.3.2020)). בהתחשב בכך, אני דוחה את טענת האכיפה הבררנית.

האירוע השני בכתב האישום

40. כזכור, כתב האישום מייחס לנאשם עבירת איומים בגין אירוע שלפי הנטען התרחש כחודשיים לאחר האירוע הראשון. המחלוקת בין הצדדים ביחס לאירוע השני היא קוטבית: כתב האישום מבוסס על גרסת המתלון במשטרה, ואילו הנאשם טען במשטרה וגם במשפט כי לא היו דברים מעולם (ראו: פס' 1-2 לדבריי לעיל). יוער כי מדובר בגרסה מול גרסה, שכן האירוע השני לא צולם ואין עדי ראיה נוספים ביחס אליו.

41. על בסיס התרשמותי הבלתי אמצעית מעדויותיהם של המתלון ושל הנאשם לפני, ולאחר שהזהרתי עצמי כי עסקינן בהרשעה על סמך עדות יחידה, אני רואה להעדיף את גרסת המתלון על פני גרסת הנאשם, וזאת מן הטעמים שלהלן: ראשית, ניכר מגרסת המתלון כי הוא לא ניסה להשחיר את הנאשם. כך למשל, המתלון לא טען כי הנאשם תקף אותו בדרך כלשהי באירוע השני, אלא טען כי הנאשם איים עליו באופן מילולי: **"בוא צא החוצה, אם אני אראה אותך עוד פעם אני אזיין אותך, משהו כזה. אזיין אותך אם אני אראה אותך בשכונה, משהו כזה..."** (סוף עמ' 28). זאת ועוד; המתלון הבהיר בעדותו לפני כי הנאשם חסם אותו עם הרכב ויצא לעברו ביחד עם אחר, כאשר לנאשם היה: **"משהו בכיס, אין לי מושג מה, לא ראיתי, אם הייתי רואה הייתי אומר אבל הוא היה עם משהו בכיס..."** (עמ' 27). בחקירה נגדית המתלון הבהיר: **"ראיתי שהוא עושה תנועה כאילו לכיס, מה היה לו ביד לא ראיתי"** (עמ' 49; נ/2, ש' 77). הווה אומר- המתלון נזהר בלשונו, ולא ייחס לנאשם מה שלא ראה בעיניו.

שנית, עדותו של המתלון הייתה מעוגנת במקום ובזמן קונקרטיים, ולוותה בתיאורים אותנטיים. כך למשל, המתלון הסביר במשטרה ובמשפט כי זכר את מועד האירוע השני, שכן הוא התרחש ביום הולדתו. המתלון חזר מספר פעמים על כך שלאחר השמעת האיום המילולי מצד הנאשם, הוא (המתלון) נסע לאחור והסתלק מהמקום, שכן ברכבו של המתלון הייתה עוגת יום הולדת, ובנו של המתלון המתין לו בבית עם מתנות כדי לחגוג את יום הולדתו והמתלון רצה להגיע לשם בלי להסתבך (עמ' 26-27). האותנטיות של תיאור הדברים, עשויה לתמוך במהימנות גרסת המתלון.

שלישית, מטעמים עליהם עמדתי בפס' 7 לדבריי לעיל, התרשמתי כי עדות המתלון אמינה בעוד עדות הנאשם התאפיינה במגמתיות ברורה ביחס לאירוע הראשון. יש בכך כדי להקרין על הערכת האמינות גם בנוגע לאירוע השני.

42. לא נעלם מעיני כי המתלון לא הגיש תלונה במשטרה בסמוך לאחר התרחשות האירוע השני מיום 9.10.2020. המתלון העיד לראשונה על האירוע האמור כחודשיים לאחר התרחשותו, וזאת בעת שנחקר במשטרה באזהרה ביום 8.12.2020 בעקבות טענת הנאשם כי המתלון איים עליו ותקף אותו בשלב העימות בכביש (נ/2). המתלון נשאל

בחקירתו הראשית במשפט מדוע לא פנה למשטרה בזמן אמת בגין האיום עליו באירוע השני. המתלון השיב: "אין לי עצבים לדברים האלה, אני לא בן אדם שעכשיו אלך [להתלון], ואין לי כוח לכל הבלגאן הזה של להתלון..." (עמ' 29). המתלון הוסיף וציין כי גם בגין האירוע הראשון - במסגרתו נגרמה לו חבלה חמורה - הוא לא ניגש מיוזמתו להתלון במשטרה, אלא המשטרה היא שהגיעה מיוזמתה לבית החולים שם היה מאושפז, וחקרה אותו אודות האירוע הראשון (נ/3). בנסיבות אלה, אני סבורה כי העובדה שהמתלון העיד על האירוע השני כחודשיים לאחר התרחשותו בעת שנקרא למשטרה כדי להיחקר באזהרה, היא כשלעצמה, אינה שוללת את אמינות גרסתו.

43. הסנגור טען למחדלי חקירה ביחס לאירוע השני. לטענתו, המשטרה חדלה בכך שלא ביצעה איכונים כדי לברר האם הנאשם היה במקום ובמועד להם טען המתלון. כמו כן, נטען כי המשטרה חדלה כאשר לא ניסתה לאתר תיעוד מצולם של האירוע השני. בחנתי את הטענות האמורות ואין בידי לקבלן: מהעדויות שנשמעו לפניי עלה כי הן המתלון והן הנאשם הרבו לנסוע בעת הרלוונטית ברחוב שטרן, שכן אמו של הנאשם וכן בת זוגו דאז של המתלון התגוררו בקרבת מקום (עמ' 55, 74). בנסיבות אלה, דומה כי לא הייתה תועלת ממשית בביצוע איכונים. לכך יש להוסיף כי מאחר שהמשטרה גילתה אודות האירוע השני כחודשיים לאחר התרחשותו, ספק רב אם היה מעשי לנסות לאתר תיעוד במצלמות.

44. אשר על כן, ונוכח הטעמים שפורטו, אני קובעת על בסיס עדותו של המתלון כי הנאשם איים עליו כמתואר בכתב האישום. זאת, בכפוף להסתייגות אחת: מאחר שהמתלון העיד כי לא ראה האם ומה הנאשם החזיק בכיסו, אני קובעת כי לא הוכח מעבר לספק סביר שהנאשם החזיק חפץ חד בעת השמעת האיום, וזאת בניגוד לנטען בפס' 8 לכתב האישום. ב"כ המאשימה הסכימה עם מסקנה זו בסיכומיה בעל פה (עמ' 140).

הערות לפני נעילה

45. בתשובתו לאישום הסנגור טען כי: "**בעברו** [של הנאשם] **אשפוזים פסיכיאטריים והוא נתקף בהלה וסטרס**". למען הסדר הטוב ושלמות התמונה, אני רואה לציין כי במהלך ניהול ההוכחות וכן בשלב הסיכומים בעל פה, טענת האשפוזים הפסיכיאטריים לא נזכרה כלל, וממילא לא הוכחה בדרך כלשהי. זאת ועוד; לאורך כל ההליך לא הועלתה טענה לסייג של אי שפיות הדעת או קרבה לכך.

46. לאחר שמיעת הסיכומים בעל פה, הסנגור ביקש להוסיף טיעון בכתב אולם לא צירף את תגובת המאשימה לכך על אף החלטתי מיום 14.11.2021. לגוף הדברים, עיינתי בטיעון הכתוב של הסנגור, ואינני סבורה שיש בו כדי לשנות שכן כפי שהובהר בדבריי לעיל, כתב האישום לא ייחס לנאשם עבירה כלשהי בגין שלב העימות בכביש.

סוף דבר

47. אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה ובעבירה של איומים.

ניתנה היום, ה' טבת תשפ"ב, 09 דצמבר 2021, במעמד הצדדים.

